

METTE SEJRBO

ULFHEDIN-SAGAEN

VAMPYRENS PAGT

Dette er en læseprøve af *Vampyrens pagt*

Vampyrens pagt

Mette Sejrbø

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN | 978-87-7171-226-1

Redaktør | Mie Møller Bie

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

VAMPYRENS PAGT

METTE SEJRBO

DreamLitt

Af samme forfatter

Heksens kald
Varulvens forbandelse

KAPITEL 1

Han lod blikket glide rundt i det snuskede værtshus, mens hans næse nøje indprentede sig farten fra hver eneste af gæsterne. Hans blik fæstede sig på blondinen, som sad på en barstol på den modsatte side af den store hesteskoformede bardisk af højglanslakeret fyrretræ.

Hendes øjne mødte hans, mens hun tog sin drink til læberne og tømte glasset.

“Er her stadig ingen?”

Hun hviskede så lavt, at et normalt menneske ikke kunne høre det. Men han var ikke et normalt menneske, og hans skærpede hørelse opfangede hvert et ord, som stod hun lige ved siden af.

Næsefløjene virrede, da han endnu en gang snusede omgivelsernes lugte ind. Han rystede diskret på hovedet til svar.

“En drink mere og så skrider vi,” mumlede hun og vinkede bartenderen hen.

Han trak på skuldrene og tog en tår af sin øl, mens han studerede en flok unge mennesker, der morede sig rundt om et billardbord. Ingen af dem udstrålede de særlige karakteristika, han ledte efter.

“Undskyld, sagde du noget?” Bartenderen var kommet hen til blondinen.

“Jeg sagde, kan man få en drink mere eller hvad?” Hun sank sammen på stolen og så på barmanden med slørede øjne.

Synet af hende, og især den måde hun overspillede rollen på, udløste et abrupt grin, så han nær havde fået øllet galt i halsen.

Bartenderen rystede på hovedet og fyldte på ny kvindens glas.

Bag hende gik hoveddøren op, og en mand trådte ind. Noget ved mandens fremtoning fik ham til at tune skarpt ind på skikkelsen. Han iagttog, hvordan den fremmede et øjeblik blev stående og scannede omgivelserne, inden han gik op i baren. Her bestilte han en whisky og smilede diskret for sig selv, da hans blik landede på den berusede blondine ved sin side.

Det sultne blik i den fremmedes øjne havde nær fået ham til at springe tværs over bardisken og flå ham væk. Det krævede hver en streng af viljestyrke at blive stående og se upåvirket ud. Han vidste, at den fremmede var lige så god til at læse kropssprog som han selv.

“Godaften, hvad laver en fin dame som dig sådan et sted her?” spandt den klamme stodder, mens han lændede sig frem og gloede på hendes kavalergang.

“Drikker mig en kæp i øret, hvad ellers?” fnøs hun og tog en tår af sin drink.

Hun skævede over til ham på den anden side af baren. Han bed tænderne hårdt sammen og nikkede kort.

“Så du kan godt li' kæp, hva?” Manden ved hendes side slikkede sin underlæbe.

Hun vendte sig sløvt og lod blikket vandre ned ad ham, så brast hun i latter.

“Tror du nogensinde, sådan en klam stodder som dig har en chance her?” Hun samlede sine bryster, der i forvejen var klemte ned i en alt for stram bh, og skød dem frem mod manden. “Hvorfor tager du ikke din kæp og knepper dig selv? Der er sgu ingen andre, der gider.”

Hun slog en skraldende latter op og rejste sig usikkert fra stolen, hvorefter hun slingrede mod udgangen. I døråbningen vendte hun sig om og lo på ny af manden, inden hun forsvandt.

Han kunne se krænkelsen i krybets øjne, idet mundvigene krængede nedad. Manden tømte sit glas og gik beslutsomt efter hende.

Han selv skyndte sig at tage en sidste tår af flasken og gled stille ud ad bagdøren. Hurtigere end det var menneskelig muligt, krydsede han gårdspladsen og skævede ud ad porten tids nok til at se den fremmede komme imod blondinen, der havde anrettet sig op ad muren på bagsiden af værtshuset. Den mørke skikkelse så sig om som for at sikre sig, at de var alene, og et hårdt smil bredte sig i hans ansigt. Fuck, hvor havde han lyst til at dreje det svin én på lampen, men han måtte blive her i ly af mørket, så planen kunne gennemføres.

“Du burde lære at tale pænt,” hvislede satanen. “En ung dame som dig kan hurtigt komme galt afsted, hvis hun pisser på de forkerte.”

Blondinen så forskrækket op.

“Det var meget bedre. Nu er du lige til at spise,” lo manden ondskaftsfuldt og rakte ud efter hende.

Mit stikord.

Det var en fryd at se svinets blik skifte fra skadefro til skræmt, idet han trådte ud fra baggården og tårnede sig op over dem. Han følte varmen brede sig i øjeæblerne, da han lod det indre monster træde en anelse frem i sit udseende. Han vidste, at det, som fik den fremmede til at måbe, var et sæt skinnende gyldne øjne, som gloede ned på ham. Og reaktionen udeblev heller ikke. Svinet blottede sit sande væsen, idet også hans øjne skiftede farve til to sorte oliepletter, og lod hvæsende sine hjørnetænder vokse frem.

Han knurrede til svar. Med et svirp greb han den spidstandede satan om halsen og løftede ham op i luften. Hans knurren fik en skarp kant, da han lod monstret overtage sig. Hele kroppen vred sig i forvandling, og et tæt tæppe i samme brune nuance som hans hårfar-

ve voksede frem. Da den smertefulde vridemaskine ophørte, stod der ikke længere en ung mand og holdt den fremmede om halsen, men en kæmpe varulv.

Han trak det spjættende svin tættere på, blottede tænderne og snerrede ham ind i ansigtet. Det fik endelig manet fjolset til ro.

“Vi har en besked til Matelli.” Blondinen smed en mappe med papirer på jorden. “Fortæl ham, at hvis han ikke får styr på Sebastian Van der Maas, så går vi til politiet, pressen og skattevæsnet med al den efterretning, vi har samlet.” Hun trådte helt hen til manden, der gispende hang for enden af den lange behårede arm. “I mappen vil du finde beviser for en række forbrydelser som mord, rufferi, bedrageri og underslæb mod koncernen, og det vil trække hele Matelli Group med ned. Er du med?”

Det måtte være nøgleordet, for svinet trak øjeblikkeligt pløkkerne retur og nikkede.

Han gav slip, og fjolset tumlede ned på jorden. Med overmenneskelig hurtighed samlede den fremmede mappen op og forsvandt.

“And the Oscar goes to Emilie Sommerholt!” grinede hun.

Han så ned på hende og fnøs ud af den våde snude. Så vendte han rundt og gik tilbage til baggården. Han stod et øjeblik og forberedte sig på den smerte, som førte med forvandlingen. Lige meget, hvor mange gange han skiftede til varulven og tilbage igen, blev det aldrig lettere eller mindre smertefuldt.

“Hvorfor tog det så lang tid, før du kom?” lød det ude fra vejen.

“Argh!” snerrede han, da den sidste del af vridemaskinen havde givet ham sin menneskelige form tilbage.

“Jonas?”

“Fordi jeg lige skulle have mit tøj af.” Jonas trak blusen over hovedet og gik tilbage til vejen. “Jeg har sgu ikke råd til at købe nyt hele tiden. Er du klar over, hvor meget jeg hader at gå i boksershorts? Men det er det eneste, der kan holde mig bare en anelse anstændig, når jeg skifter.”

“Det gør ikke noget for min skyld,” hun løftede det ene øjenbryn og smilede på den der måde.

Effekten af hendes klare himmelblå blik gav et ryk i lysken. Han bed tænderne sammen og undertrykte lysten til at smide hende op ad plankeværket. Det var slet ikke tid og sted for det her.

“Er du okay?” Han så alvorligt ned på hende, og hun tørrede grinet af.

“Ja, jeg er okay. Han bed jo på, ikke?”

“Var det virkelig nødvendigt at *kaste* dem helt op i ansigtet på ham?” Han fnøs atter ved tanken om hendes patter oppe i synet på det klamme svin.

“Det var da det, der overbeviste ham om, at han skulle gå efter mig.”

“Han lagde fint mærke til dem inden. Tro mig!” Jonas gik over mod bilen, og hun fulgte efter.

“Hold op, du siger ikke, at du blev jaloux, vel?”

“Jeg er ikke jaloux. Jeg er territorial, der er en forskel, lille dame.” Han smilede og kyssede hende.

“Hvordan vidste du i øvrigt, at det var ham?”

“Ham hvad?”

“Ham krybet der, at han var en af de mørke?”

“Han bevægede sig lidt for smidigt, og han tog en snuser rundt i lokalet, da han trådte ind.” Jonas åbnede døren i passagersiden.

“Det er vel ikke unormalt? Det gør du da også.”

“Jo, men vi stinker af hund. Ham her lugtede af alt for dyr deo til sådan et sted.”

“Hvis I to turtelduer er færdige, så vil jeg gerne væk herfra i en helvedes fart!” Kvistes blege ansigt kom til syne fra førersædet.

Jonas grinede og hev sædet op, så Emilie kunne kravle ind bagi. Han skubbede sædet så langt tilbage, han kunne, og fik møvet sig ind bagefter.

“Du må snart købe dig en større bil,” sukkede han og forsøgte at gøre sig nogenlunde komfortabel på den trange plads.

“Klart! Med min lærlingeløn burde jeg i virkeligheden cruise rundt i en Hummer,” øffede Kviste. “Jeg er ked af, at jeg ikke lige tog i betragtning, at jeg skulle ha' en næsten to meter høj varulv i min bil, da jeg købte hende.”

“Jeg er kun 1,92.”

“Bevares, det gør hele forskellen.”

“Ville du hellere leve i lykkelig uvidenhed?” Emilie dukkede frem mellem sæderne. “Du ved, det kan arrangeres.”

“De sidste to timer? Hell, yeah! Jeg har siddet herude og skidt grønne grise. Så I måske, hvor hurtigt den bloodsucker løb?” Kviste gøs og satte den gamle Fiat Smadderkasse i gear.

Jonas klukkede af grin.

“Hvad fanden er der sjovt i det? Er du klar over, at jeg er den eneste helt normale her?”

“Ja, og det er i virkeligheden nok det, der er mest skræmmende.”

Kviste bed tænderne sammen og ignorerede ham.

“Slap nu af. Jeg lover dig, at jeg havde styr på dig hele tiden. Havde du sagt et eneste pip, så havde jeg været der.” Han skævede til Kviste. “Bare rolig, jeg løber meget hurtigere end dem.”

Kviste svarede stadig ikke. Han flyttede end ikke blikket fra vejen.

Jonas kunne se konflikten danse hen over kammeratens ansigt. Han kunne ikke bebrejde ham. Lige siden den aften, de havde været til ultimate fighting, hvor han måtte sende Kviste afsted med en lunken besked om, at der var nogle rockere efter ham, havde hans bedste ven plaget ham om at få sandheden at vide. En sandhed der skjulte hekse og varulve for resten af verden, og nu også ... vampyrer. Ikke kun den ene her, men en hel fucking klan!

“Fik I så ordnet det?” spurgte Kviste, da han var tøet op.

“Det finder vi forhåbentlig ud af. Det kan enten gå godt eller rigtig galt,” svarede Jonas og vendte sig halvt om mod Emilie. “Du har stadig ikke fortalt dem noget, vel?”

Hun så kort på ham og vendte så blikket ud mod byen, der forsvandt bag dem.

Det blev så et nej. Han sukkede.

“Hvordan rigtig galt?” Kvistes stemme lød atter nervøs.

“De er mange. Hvis de ikke reagerer så heldigt på trusler og i stedet for tager det her som en invitation til slåskamp, så ville det være rart med lidt hjælp.” Den sidste sætning var henvendt til Emilie.

Der kom ingen respons fra bagsædet. Jonas lukkede øjnene og pustede den snert af vrede ud, som ulven i ham manede frem.

“Det er fuldmåne i næste uge, Em. Du kan ikke blive ved med at udskyde det.”

“Du ved godt, hvad der sker, når jeg tager tilbage til mine søstre, ikke? Så er det slut med os. Vil du virkelig det?”

“Det behøver ikke være slut. Vi kunne tale med dem.”

“Det dur ikke, Jonas. Én ting er, at vi har en usagt våbenhvile, det er noget helt andet, at jeg ligefrem er sammen med en af jer.”

“Ligefrem? Du får det til at lyde som noget klamt.” Han smæk-

kede kæberne sammen og greb fat i dørhåndtaget. Nu gik de i gang igen. Han gad seriøst ikke denne diskussion én gang til, men nu havde han jo sagt A. "Jeg kommer ikke til at tage alene op til Sverige og løbe alligevel. Martin og Andreas tager med. Jeg har tænkt mig at fortælle dem det der. Det kan godt være, du skammer dig over os, men det gør jeg ikke. Desuden har min familie ret til at vide, at de kryb findes derude."

"Det må du ikke!" udbrød hun forskrækket. "Du forstår det ikke."

"Men det vil min familie måske. Du kan gøre, hvad du vil, Em. Du har en uge."

De sagde ikke mere til hinanden resten af turen hjem. Jonas anede ikke, hvad han skulle sige eller gøre for at få hende til at indse, at det ikke nyttede noget at leve i denne fantasiverden.

Det havde været en ubeskrivelig fantastisk tid, de havde haft sammen indtil nu. Selvom de havde rendt rundt og leget detektiver, så havde de endelig været sammen, og han havde nydt det. Seriøst nydt det. Men de var nødt til at vende tilbage til virkeligheden på et eller andet tidspunkt, især nu, hvor de havde truet med at afsløre Matelli Group. Det var for farligt og tåbeligt andet. Emilie insisterede på, at de skulle holde det hemmeligt, og han tog sig selv i at være bekymret for hende. Hun havde ikke været så ansvarsløs før.

Før.

Han krøllede hjernen, anstrengte sig for ikke at tænke den næste tanke, men forgæves.

Før ham!

Hvis han nogensinde så den blodsuger igen, ville han gøre alt, hvad der stod i hans magt for at slå ham ihjel. Det var *hans* skyld, at Emilie var blevet anderledes. Slikhår havde sået noget mørkt og dekadent i hende. Den Emilie, Jonas kendte og havde forelsket sig

i, ville aldrig have kastet sig ud i så ekstreme ting, som hun havde gjort med den satan. Jonas havde ikke fortalt hende, at han kendte til det, hvilket gjorde ham til en forbandet hykler! Men han ville ikke ødelægge deres forhold. Hvis hun ikke ville fortælle ham om det, så måtte det være sådan. Det var bare ... et eller andet sted måtte hun da vide, at han havde set brøkdele af de ting, hun havde gjort sammen med krybet. Jonas havde fået det hele serveret den nat, de havde været oppe at slås med den forbandede vampyr. Da kampen var forbi, og Emilie helede hans sår, havde hun åbnet sit sind for ham, som hun kaldte det, og på ny forenet dem mentalt. Det burde have været rene regnbueskidende enhjørninger derefter. Hvorfor ville tingene bare ikke lykkes for ham? Jonas havde endelig fået pigen, og de skulle ride mod solnedgangen sammen eller what ever. Men det var sgu ikke lige det her, han havde forestillet sig.

Kviste drejede bilen ned ad vejen til Emilies hus og holdt ind foran den smølfefarvede carport. Jonas steg ud og løftede sædet, så Emilie kunne komme ud. Hun skridtede hastigt forbi ham mod hoveddøren uden at sige farvel.

“Giv mig lige fem minutter, okay?” mumlede han til Kviste og lukkede bildøren.

“Em, vi kan ikke blive ved på den her måde,” begyndte han, mens han for gud ved hvilken gang måtte stavre efter hende som en forbandet hundehvalp.

“Hvad mener du?” Hun snurrede rundt.

“Jeg vil også helst bare være sammen med dig og glemme det hele. Men det kan vi ikke, vi har et ansvar. Hvis vi skal fange ...”

“Gider du godt dæmpe dig?”

“... ham,” Jonas sænkede stemmen, “så har vores familier ret til

at vide, at de måske er i fare. Du har jo selv oplevet, hvor langt han vil gå.”

“Tak, fordi du minder mig om det, Jonas!” Hun tog sig til halsen, hvor en halvbue af små blege mærker sad som et permanent minde efter overfaldet. “Det havde jeg slet ikke tænkt på.”

Han skar en grimasse og gik hen til hende.

“Em, jeg elsker dig. Jeg vil ikke gå herfra og være uvenner med dig.” Han strøg hende blidt over kinden.

“Jeg har fortalt mine søstre, at Sebastian er den mørke, og at han er forsvundet nu. Hvis jeg tager til den næste udesidning og fortæller dem, at der er flere, at vi på egen hånd har efterforsket dem, dig og mig, uden at nævne noget om vores forhold, kan vi så ikke lade det ligge ved det? Bare lidt endnu?” Hun så bønfoldende op på ham. “Så kender de i det mindste til resten af vampyrene.”

“Okay.” Han overgav sig, igen.

At se hendes ansigt lyse op var næsten det hele værd. Han lod sig villigt trække ned til et hjertestoppende skønt kys.

“Vi ses om et par dage.” Han slap modvilligt hendes læber.

“Er du sikker på, det er en god ide?” Hun rynkede sit kønne ansigt i en bekymret mine.

“Jeg er løbet tør for penge, så det er jeg nødt til. Desuden er det god træning.” Han smilede skævt. “Det skal nok gå. Kviste er der til at passe på mig.”

“Bare pas på, ikke?” Emilies ene øjenbryn hævede sig i sin velkendte skeptiske bue.

“Skal jeg nok.” Han løftede hende uden synderlig anstrengelse op til sit ansigt. “Ved du godt, at jeg elsker dig?”

“Jeg elsker også dig,” lo hun.

Han kyssede hende en sidste gang, inden han lod hende forsvinde rundt om huset.

“Så, hvad nu? Skal vi crashe nede hos mig eller køre direkte til Jylland?” spurgte Kviste, da de kørte derfra.

“Det er blevet halvsent, ik’? Lad os bare køre hjem til dig. Du skal alligevel ha’ skiftet undergasser.”

“Jeg bliver nødt til at lære det der kung-fu shit, som Emilie kan, så jeg kan sparke din røv en dag,” mumlede Kviste. “Og alle de andre overnaturlige røvhuller.”

“Seriøst. Hvis du hellere vil undvære at vide alt det her, så kan deres ældste sikkert scanne dig eller noget. Det er vist ikke engang lovligt, at du ved det hele.”

“Så skal jeg igen til at rende rundt og glo på, at du stikker af midt i et godt gig, og undre mig over, hvorfor du har Clark Kent-syndrom? Næh, det er nok bedst, jeg er på din side, Jones. Ser ikke ud til du har så mange andre, der er det lige nu.”

“Jeg bliver nødt til at fortælle min familie det, ikke?”

“Dude, jeg har kendt dig i mange år. Du er ikke en, der lyver. Så tager du hellere røvfulden. Måske forstår din gamle det trods alt. Der er jo det der med mage for livet hejs.”

“Jeg tror, jeg starter med Martin, når vi skal op og løbe. Lige nu skal vi bare koncentrere os om den næste fight.”

“Gylland, here we come.”

KAPITEL 2

Emilie skulle til at tage i håndtaget, da hun fik øje på den. En lille æske stod lige så fint på bænken foran døren. Hun vidste, den var til hende, for hun genkendte indpakningen. Hendes mave frøs til is, og hun så sig panisk omkring. Ude fra vejen hørte hun Kvistes bil sætte i gang. Et øjeblik var hun ved at løbe efter den og standse Jonas, men hun afstod.

Hvordan var den kommet helt herind? Besværgelsen om grunden var jo stadig intakt. Hun tjekkede kanten af salt hver dag. Tøvende gik hun hen til den lille gaveæske, som var den en bombe, der kunne springe når som helst. Ligesom sidst lå der et kort nedenunder, og hun åbnede det med dirrende fingre.

'Du glemte den her, skat. Tror du, ulvedrengen er frisk på lidt kink? Ellers giv mig et kald. S.'

Kvalmen sved i halsen. Tanker om alt det modbydelige, Sebastian havde gjort for at komme hende nær, vævede sig ind i minderne om de frydefulde øjeblikke, han havde skænket hende. Hun jog de forræderiske følelser på flugt og åbnede æsken. Dér lå sølvringen med diamantstenen, ligesom hun havde efterladt den. Den lille klo med det skarpe blad fik hende til at gyse. Atter måtte hun tvinge billederne af de hede øjeblikke, som ringen havde været omdrejningspunktet for, væk.

Emilie, du er syg i hovedet!

Hun låste forsigtigt hoveddøren op og listede ind på sit værelse. Et øjeblik senere hørte hun sin mor komme gående nede fra den an-

den ende af huset. Hurtigt gemte hun æsken væk i natbordets skuffe og satte sig på sengen, i det sekund det bankede på døren.

“Nåh, jeg syntes nok, jeg hørte nogen pusle.” Marianne stak hovedet ind. “Hvordan var mødet?”

“Hej. Ja, det er bare mig. Jeg ville ikke vække dig. Det gik fint nok, men jeg kommer til at tage en tur til Sverige i næste weekend og få lavet noget papirarbejde.”

“Så er det op på hesten igen, hva’?”

“Ja. Det var rart med en pause, men jeg må hellere komme i gang,” Emilie smilede vemodigt. Tanken om årsagen til pausen, Maries død, skar dybt i hjertet. Hvad bildte hun sig ind at tænke om Sebastian på den måde efter alt, han havde gjort mod Marie? Eller rettere, havde fået Kasper til at gøre.

“Og apropos i gang, jeg må tilbage i seng.” Marianne afbrød heldigvis hendes tanker. “Jeg skal tidligt op på arbejde. Er du okay med at være alene herhjemme i morgen?”

“Ja, mor, jeg tror lige, jeg kan klare det.”

Næste morgen vågnede hun med et smil. I dag skulle hun bare have en hel dag for sig selv, og ingen trussel mod menneskeheden skulle stå i vejen. Bare hende og ingenting. Hun kunne ikke huske, hvornår hun sidst havde været alene. Tiden var fløjet afsted. For ikke så længe siden havde hun siddet i vindueskarmen og set tulipanerne springe ud, og nu dalede bladene af træerne. Det gode humør forsvandt, og den dystre virkelighed dukkede atter op.

Med ét følte hun ensomheden krybe ind over sig. Hun savnede Jonas, selvom han drev hende til vanvid. Ham og hans konstante

prædiken. Kunne han ikke bare forstå, at det ikke var så simpelt for hende at stille sig op foran sine vølvesøstre og fortælle dem, at de var sammen? Hun risikerede at blive frataget kaldet, og uden sine sejdkræfter, hvordan skulle hun så forhindre Sebastian i at slå hende eller hendes mor ihjel, eller endnu værre, gøre Emilie selv til en af de mørke?

Det var umuligt at tale med Jonas om Sebastian og om de ting, hun havde lavet, før de fandt sammen. Han ville ikke kunne forstå det, men på den anden side forstod hun det ikke engang helt selv. Hun havde håbet på, at trangen til at lege med det farlige var fordullet i samme øjeblik, hun havde åbnet sit sind, og hun og Jonas på ny havde knyttet deres mentale bånd. Det var bare ikke sket, men hun ville hellere dø end at indrømme over for ham, at hun ikke var den perfekte kvinde, som han gjorde hende til.

Med et opgivende suk flæede hun dynen af og trissede hen til spejlet. Kvinden, som stirrede tilbage på hende, var den samme som dengang, de mødtes første gang, af udseende i hvert fald, men indeni ... indeni var hun en helt anden. Der gemte sig en rastløshed, en hunger efter spænding, som hun gjorde alt, hvad hun kunne, for at undertrykke. Den tilhørte den, som hun havde været sammen med Sebastian. Jonas var fantastisk, og hun var ikke i tvivl om, at hun elskede ham, men han var ikke farlig eller vild og blodig. Han ville aldrig kunne dække det behov, som, måtte hun indse, boede dybt i hende.

Hun skævede over mod natbordet.

Problemet var, at Sebastian forstod. Selvom han nok var klar over nu, at hun aldrig havde elsket ham, ikke sådan som kærlighed burde være, så vidste han, at hun stadig følte noget. Det viste beskeden tydeligt. Hvor meget hun end ønskede at slukke for de følelser, han

havde vakt i hende, så var det ikke lykkedes, og hun hadede sig selv for det.

'Giv et kald.' Sætningen rungede i hovedet.

Hvad havde han forestillet sig? At hun troppede op, og de atter kastede sig over hinanden som vilde dyr?

Nej, Emilie. Han havde forestillet sig nøjagtigt det, du gør nu!

Han var mester i at manipulere og lege sine syge lege, og fordi hun stod her nu og overvejede det, så havde han opnået præcis, hvad han ville.

Møgsvin! Forbandet blodsugende ... ting!

Hendes blik søgte på ny spejlbilledet. Det var ikke en fremmed, som stod der. Det var stadig hende. Hun måtte bare anstrenge sig endnu mere for at være den, hun var før; den person Jonas stadig så hende som. Det var også, hvad hun selv ønskede. Måske havde han ret i, at det hele nok skulle ordne sig, hvis hun bare fortalte hele sandheden til vølverne?

Værelset blev med ét klaustrofobisk lille. Hun skyndte sig i tøjet. Noget frisk luft og lidt træning ville klare hovedet.

Vølvestaven stod gemt på sin plads i drivhuset. Morgentrafikken var passeret oppe på hovedvejen, som løb langs med hækken, så hvis hun holdt sig bag den store cypres i haven, kunne hun godt træne ugeneret.

Rutinen var efterhånden så indprentet, at hænderne af sig selv gav sig til at rotere staven. Bevægelsen sendte en vis form for trykghed gennem hende. Det her kendte hun, det var også en del af, hvem hun var. Der var ikke længere behov for at søge koncentrationen, den kom af sig selv. Ubesværet tilpassede hun sin vejtrækning i samklang med den roterende stav.

Emilie drev staven rundt om sig, roterede den videre bag ryggen

fra den ene side til den anden, og da den havde fået en god fart, hævde hun den over hovedet. Hun satte af og sprang så højt op i luften, hun kunne, med staven stadig roterende over sit hoved, som var den en propel. Cypressens godt fem meter var målestok for, hvor højt hun kunne springe med sine vøvekræfter, og denne gang nåede hun et godt stykke over halvvejs, inden tyngdekraften atter trak hende nedad. Lige inden hun ramte jorden, svang hun staven fremefter og hamrede den ned i græsset. Der kom en dyb fure i det bløde underlag, dybere og bredere end et menneske uden evnen til at udøve sejd ville have kunnet lave.

Med et tilfreds suk strøg hun en forvildet tot hår bag øret. Det var lige det her, som skulle til. Træningen løsnede musklerne og fordrov den anspændthed, som alle bekymringerne havde tynget hendes skuldre med.

Efter et par comboer, som Marta havde undervist hende i, kunne hun en halv times tid senere sætte sig over på kanten af rosenbedet.

“Tjalfe?” kaldte hun og tørrede sveden af sin pande.

Den gyldne ravdråbe i halskæden om halsen blev varm mod huden, signalet om, at hendes frænde var på vej.

“Hvad så? Jeg var lige midt i en film,” grinede hans blændende smukke ansigt.

“Virkelig? Hvad for en?”

“Borte med blæsten. Det er min yndlings.” Han vippede sigende med de blonde øjenbryn.

Emilie rystede på hovedet og lod sig trække ind i jættens favn.

“Det var noget af en storm, du fik pisket sammen her sidst.”

Hun ømmede sig, da han gav sig til at massere hendes spændte nakke.

“Takker! Jeg syntes, I trængte til det. Det her lille land skal ikke

snydes for lidt naturkatastrofer. Det holder gang i økonomien, ved du nok.”

“Og befolkningstallet nede,” returnerede hun sarkastisk.

“Hey, jeg er ikke lige så barsk som de andre på holdet, men det finder du nok ud af, for jeg har for en gang skyld fået lov til at give dig en besked,” han slog grandioست ud med armene, “hvad siger du så?”

“Har du så tænkt dig at indvie mig i den eller bare sidde og se godt ud?”

“Faktisk er jeg meget hottere i min egen skikkelse end den her drengekrop. Men så ville du være alle vegne over mig, og det har vi ikke tid til. Desuden har du nok at se til med Prince Charming og Dr. Evil, ikke?” Et udfordrende smil spillede hen over ansigtet.

“Flot, Tjalf, hele fire minutter. Det må være rekord selv for dig.” Hun gloede trodsigt tilbage på ham.

Jætten lagde hovedet på skrå, og Emilie kunne næsten føle, hvordan han snusede rundt inde i hovedet.

“Hey, jeg dømmer ikke,” brummede han, tilsyneladende tilfreds med, hvad han havde opstøvet i hendes tanker, “jeg skal nok være med dig lige meget, hvad du vælger.”

“Der er ikke noget at vælge, jeg har valgt. For øvrigt så kan du ikke være med mig, hvis jeg går darside, vel?”

“Det er heller ikke ligefrem kosher, at du fraterniserer med Charming.” Han smilede skævt.

“Hvad jeg gør i min fritid, kommer ikke Bestyrelsen ved,” bed hun igen. “Vi har våbenhvile, så Jonas er i grunden ikke fjenden længere eller hvad?”

Tjalfes ansigt krængede nedad, idet han lagde an til at svare for sig. Hans øjne blev med et fjerne. I stedet for at give hende tørt på bed han sig i tungen.

“For at vende tilbage til sagen, så nej, du får ikke dine evner med.” Det var tydeligt, at Bestyrelsen havde sat et guddommeligt hæfteplaster for hans mund. “Hvis du dør, så dør du, og så er det show slut. Måske skulle du fortælle Dr. Evil det?” fortsatte han. “Se, om han så er interesseret. Det kunne være, han droppede at jage dig? Jeg tror, det er sundt for dig at få lidt closure på det.”

“Vil du have, at jeg skal opsøge ham?” måbede Emilie.

“Nej, det ville være pænt dumt, Stump. Men du kunne få ham til at komme her. Han kan ikke gøre dig noget her.”

Hun slog blikket ned. Turde hun virkelig se Sebastian igen? Ville hun ikke bare flyve uden for den beskyttende ring om huset og forsøge at slå ham ihjel og dermed risikere, at han gjorde det samme ved hende? Eller endnu værre: overtalte hende til at følge med sig?

“Som sagt, få closure.” Tjalfe havde atter læst hendes tanker. “Der er kun én måde at finde ud af det på.” Han rejste sig for at gå. “Uh, nu glemte jeg jo helt beskeden midt i alt det her sæbeopera.”

“Hvad er det da?”

“There is another Skywalker,” raspede han med rusten Yoda-stemme.

“Og det er meningen, jeg skal forstå, hvad du mener?”

“Til udesidningen!” Tjalfe rullede med øjnene. “Der kommer en ny volve, og hun får også en jätte som sidekick.”

“Hvad? Hvem?”

“Ej, det vil sgu da være at spolere alt det sjove!” lo han, men skar så ansigt. “Selvom det nok ikke bliver så sjovt i grunden.”

“Nu er du bare ond.”

“Okay, sandheden er, at jeg ikke må sige mere end, at der kommer nye kræfter til, og at det er en jätte. Det vil sige, at der skal åbnes op for sluserne oppe i Skogsbäck igen, så han kan komme ind, du ved.”

“Så det er en han?”

“Åh, ja, og jeg er ikke fan.”

“Nej, du er sikkert ikke meget for at dele rampelyset.”

Tjalfe hævede øjenbrynet. Hans forurettede fjæs fik Emilie til at fnise. Det var fuldstændig grinagtigt, at så mægtigt et væsen som Tjalfe havde behov for at hævde sig.

“Du tænker, at jeg er forfængelig? Moi?” snerpede jætten. “Ja ja, grin du bare. Men vent og se, Stump, du skal nok få tørret det fjæs af i næste weekend.”

“Okay, hvis du siger det. Jeg må hellere se at få ringet til Siri.”

Han trak hende på benene i et af sine bjørneknus og kyssede hende på panden.

“Og til Dr. Evil,” tilføjede han, inden han forsvandt i en hvirvelvind.

Emilie stivnede. Han måtte tage gas på hende? Hun kunne da ikke bare sådan ringe til Sebastian, kunne hun? Jonas ville flå hende midt over, hvis han fandt ud af det. På den anden side så ville Jonas ikke komme hjem før søndag.

Hun bed sig i læben. Siri først. Én bekymring ad gangen.

“Jeg er overrasket over, du har taget denne beslutning alene, kære.” Skuffelsen i Siris stemme skar hende i hjertet. “Du burde være kommet til os. Især da du fandt ud af, at der var flere af de mørke.”

Emilie holdt vejret. Nu havde hun fortalt alt om Matelli Group og om Sebastian. Hun burde også fortælle om Jonas, ordene lå på tungen, men mindet om kampen i skoven ved Næstved, og hvor ra-

sende Marta var blevet, da Emilie valgte at skåne Jonas og hans bror, fik hende til at tøve.

“Jeg er ked af det, ældste,” svarede hun i stedet, “jeg burde ikke have holdt jer udenfor.”

“Jeg er ikke sikker på, at det er klogt at gå op imod de mørke, uden vi kender deres kræfter, og så tilmed stille dem sådan et ultimatum. Vi kunne knap nok gøre det af med den unge, hvad hed han, Kasper?” Siris stemme blev modløs, “og selv med Jonas' hjælp kunne du ikke tilintetgøre ham den mørke. Hvad skal vi stille op imod en hel hær af dem?”

Emilie bed tænderne sammen ved mindet om Kasper og de ting, han havde gjort mod Marie. At Sebastian stadig var derude et sted, fik vreden til at boble op til overfladen.

“Jeg måtte gøre noget, Siri.” Hendes stemme var nok lidt skarp, men hun magtede ikke at tøjle sit temperament. “Det er mig, der har et problem med den mørke. Det er mig, han er ude efter. Det er mig, der hver dag skal se sig over skulderen og holde min mor og alle andre i live. Det har intet at gøre med mit kald, det her er personligt!”

Stilheden var som et rungende brøl, efter hun nærmest havde råbt den sidste sætning ind i telefonen. Emilie snappede forbløffet efter vejret og skulle atter til at undskylde.

“Det behøver ikke at være sådan, kære.” Den ældste lød ikke spor vred. Tværtimod havde hendes stemme den sædvanlige beroligende resonans. “Vi står på din side.”

“Det ved jeg, ældste. Tak. Jeg så bare ikke anden udvej end at vende hans egne imod ham i håb om, at de løser problemet for os. Jeg har fundet ud af, at deres netværk er en kæmpe koncern, som har interesser i hele verden. Jeg tror, årsagen til, at de aldrig er blevet eksponeret for os, er, fordi de forsyner sig selv med alt det, de skal bruge.

De vælter sig i penge. Jeg tog en chance og skønnede, at de værner mere om deres imperium og hellere ofrer en enkelt lille brik end taber hele spillet.”

“Og det er et fornuftigt gæt omend risikabelt,” tilkendegav Siri. “Det nytter ikke at være bagklog. Nu er terningerne kastet, og der er ingen vej tilbage. Men du kan ikke gøre det her alene. *Vi* kan ikke gøre det alene. Vi får brug for hjælp.”

Måske var det nu, hun skulle nævne Jonas' rolle? Hun strammede grebet om mobilen og nikkede beslutsomt.

“Vi må kalde til samling med vores udenlandske søstre,” kom Siri hende i forkøbet.

“Vil det ikke tage for lang tid?” Hun lukkede lettet øjnene. Så meget for beslutsomhed.

“Det kræver blot en e-mail og en udesidning. Vil du tro, det er tid nok?”

“Men det er jo ikke midnat samtidig over hele jorden, hvordan gør man det?”

“Ligesom når alle andre multinationale selskaber holder konferencer,” lo vølven lunt. “Vi går efter vores engelske søstres tidslinje. Når de har midnat, retter vi andre regioner ind. Til denne form for sejd har vi brug for lidt mere end fuldmånens energi. Vi flyver.”

Flyvesalven, selvfølgelig. Et smil brød gennem elendigheden ved mindet om hendes egen oplevelse med flyvesalven og det første møde med Tjalfe. Atter slog det hende, hvordan det føltes, som var det en evighed siden, hun modtog kaldet, selvom der ikke engang var gået et halvt år.

“Nå, men så får vi da nok at se til i den næste tid,” konstaterede hun.

“Er der da mere?”

“Min frænde fortalte, at der snart vil komme en volve, som modtager kaldet. Hun vil også få en jættestomme som frænde, så vi skal forberede os på at åbne grænsen i Skogsbäck igen.”

“Du altforbarmende,” gispede Siri i den anden ende, “det kan kun betyde, at noget meget stort er under opsejling. Jeg må vist hellere komme i gang med at kontakte vores udenlandske søstre.”

“Og hvad med den mørke? Min frænde foreslog, at jeg skulle kontakte ham. Er det klogt, ældste?”

“Jeg ville ønske, jeg kunne hjælpe dig, men de ting, du får at vide af din frænde, er mellem dig og ham. Hvis der er noget, jeg har lært i al min tid, så er det, at frænder giver os de råd, som de gør, for at styre os ind på rette kurs. Om du vælger at gøre, som han siger eller ej, så har hans ord været med til at påvirke dig i din beslutning. Stol på ham og på dig selv.”

De sagde farvel.

Nu, hvor virkeligheden endelig indhentede Emilie, blev hun for alvor ængstelig. Tjalfe havde joket med det, så hun havde ikke tænkt nærmere over, hvad det betød, men Siri havde ret. Der måtte være noget rigtig grimt på vej, noget grimt som hun selv havde startet, siden de havde brug for en jættestomme mere som frænde.

Hvorfor fanden havde hun ikke tænkt sig bedre om? Hun tog sig frustreret til hovedet. Hjertet hamrede, som var det på vej ud gennem brystbenet, og hun havde svært ved at trække vejret nu, hvor hun indså, hvad hun måtte gøre.

Hun var nødt til at ringe til Sebastian. Måske kunne hun forhindre, at det hele endte i en altødelæggende kamp? Det var hende selv, der havde startet det her ved at smide den mappe i hovedet på dem, og nu blev hun nødt til at tage konsekvensen.

Hun fumlede med mobilen og fandt kontaktbogen. Navnet på

skærmen var nok til, at sveden sprang frem på panden. Efter en svada af eder, trykkede hun på opkald, inden hun fortrød.

Den ringede i en evighed, og hun skulle til at lægge på, da opkaldet gik igennem.

“Hej, min skat. Ringer du for at sige tak for gaven?” lød Sebastians rå sexede stemme i hendes øre.

“Vi bliver nødt til at tale sammen.” Benene eksede under hende, og hun måtte sætte sig ned for ikke at falde. Det var ufatteligt, at han på trods af alt, hvad han havde udsat hende for, formåede at gøre hende blød i knæene.

“Savner du mig allerede?” lo han hæst. “For jeg savner dig. Her er så tomt uden dig.”

Emilie lukkede øjnene. Det her var en meget, meget dum idé!

“Sebastian, du bliver nødt til at stoppe det, du har gang i.”

“Gerne. Kom forbi og vi taler om det.”

“Det kommer ikke til at ske. Du må komme herop,” svarede hun og bed sig i læben.

“Okay.”

Okay? Bare sådan uden videre, okay?

“Men jeg håber, du forstår, at jeg venter til senere. Skal vi sige ved femtiden?”

“Det kan vi godt,” hviskede hun.

“Og Emilie?”

“Ja?”

“Hvis du har din Rottweiler eller nogle af heksene i nærheden, så slagter jeg dem.” Hans stemme var imødekommende, nærmest venlig, som om han blot ville minde hende om at huske at købe mælk. “Igen, jeg håber du forstår.”

“Jeg er her alene. Bare sørg for du også er, Sebastian.” Inden han nåede at svare, lagde hun på.

Det var ikke længere muligt at holde tårerne tilbage. Minderne om deres tid sammen skyllede ind over hende. Hvordan kunne hun have været så naiv? Hun havde været sammen med Sebastian så længe, og hun havde ikke mistænkt et øjeblik, at han havde været den mørke trussel, som vølverne havde fornemmet. Alt havde været et manipuleret spind fra hans side. Lige fra første gang, hun så ham i grotten, hvor de intense grønne øjne havde slået benene væk under hende, til ... *Marie!*

Det var, som om hendes indre delte sig i to stridende parter. Den fornuftige del så ham som den, han var: udspekuleret, kold og livsfarlig. Men den emotionelle del huskede omsorgen, kærligheden og lidenskaben. Var det virkelig blot skuespil det hele?

Måske ville det være bedre at overgive sig til ham? Hun kunne kræve, at han til gengæld lod hendes familie og venner leve i fred. Så ville de i det mindste være i sikkerhed. Så behøvede Bestyrelsen måske ikke udklække flere vølver med jættekrafter? Ville det være tilstrækkeligt til at standse den store kamp, som Siri forudså?

Det her var alt for meget. En for stor en byrde på hendes skuldre. Hvis bare Tjalfe eller Siri ville fortælle hende, hvad hun skulle gøre. Det der med den frie vilje var svært overvurderet!

Hun tørrede øjnene og gik i bad. Det plejede at få hende til at slappe af, men der var ingen lindring i de varme stråler. Sebastians stemme havde taget hende direkte tilbage til hans arme, der, hvor der ingen grå virkelighed var, ingen forpligtelser og ingen prædikener. Hun kunne være fri for det hele og leve i en drøm, hvis hun ville, for evigt sammen med ham. Sebastian forstod hende, for den hun *var*. Jonas havde travlt med at appellere til den, hun *burde være*. Han

havde alt for høje forventninger til hende. Han kendte ikke hendes inderste væsen, ligesom Sebastian gjorde.

Emilie slog øjnene op og mødte sit blik i det tilduggede spejl.

I det mindste er Jonas' kærlighed ægte.

En bølge af hans inderste væsen skyllede ind over hende. Essensen var så håndgribelig, som var det hendes egne følelser, og den mindede hende om, hvor dybtfølt hans kærlighed virkelig var. Hun skyndte sig ind på sit værelse og fandt febrilsk hans nummer frem.

Jonas?" Hendes stemme var alt for desperat.

"Em? Er du okay, er der sket noget?" lød det bekymret i den anden ende.

"Nej. Jeg savner dig bare."

"For satan. Det må du aldrig gøre," brummede Jonas.

"Jeg ved det, undskyld."

"Det er okay. Det er dejligt at høre din stemme, så du er tilgivet."

"Er I kommet derover?"

"Ja, vi sidder på et skummelt hotelværelse lige nu."

"Okay, jeg ville bare sige, at jeg savner dig og held og lykke i aften."

"Er du sikker på, du er okay?"

"Ja, hvorfor skulle jeg ikke være det?"

Der blev stille et øjeblik i den anden ende.

"Ikke for noget," sukkede han. "Jeg ringer til dig senere. Vi skal ud og finde noget mad et eller andet sted."

"Selvfølgelig. Jeg elsker dig." Hendes stemme rungede hult i mikrofonen.

Der blev atter stille, et øjeblik for længe.

"Jeg elsker også dig," svarede han endelig og afbrød forbindelsen.

Fedt! Nu er han sur. Hun smed telefonen fra sig.

Det var jo ikke meningen. Det her var slet ikke meningen! De havde haft det fint, indtil han begyndte at ville blande alle andre ind i det. Hvorfor kunne det ikke bare blive ved med kun at være de to?

Frustrationerne havde på ny opbygget en kriblen under huden. Hvis hun ikke kunne komme af med al den indebrændte vrede på andre måde, måtte hun jo løbe sig træt. Hun så på sit ur. Det var muligt at nå en løbetur, inden solen gik ned. Sol og vampyrer gik heldigvis ikke så godt i spænd.

Luften havde fået en snert af kulde nu, hvor skyerne dækkede hele himlen. Hun løb hurtigt det første lange stykke ned mod kirken og videre langs skolen. Turen ned gennem dammene i Ådalen passede godt til hendes temperament. Selvom hun havde løbet lige siden,ølverne havde bortført hende op til deres sejdhjal i Skogsbäck, var hun stadig ikke begejstret for motion. I dag måtte hun dog indrømme, at det gjorde godt. Det var rart at få noget luft i ansigtet. Det gjorde det lettere at lade være med at tænke for meget over jordens undergang.

Emilie tjekkede, om der var andre i nærheden, inden hun presede sin krop til at løbe hurtigere, end det var muligt for almindelige mennesker. Efter hun endelig havde omfavnet sin sejd, havde også denne evne udviklet sig. En evne som Jonas havde sørget for at træne med hende i løbet af sommeren, når han i sin ulveham havde jagtet hende under træningen.

Hun satte farten ned, da hun nåede stien bag om kirkegården, og så på sit ur. Der var stadig god tid, til klokken var fem, og hun ville være hjemme om ikke så længe. Sejden i hendes krop var ikke blevet

drænet, selvom løbeturen krævede den ekstra styrke. Hun kunne tanke op, når hun nåede tilbage i haven.

Hendes blik fangede en mand komme gående imod sig for enden af stien. Hun kneb øjnene sammen. Manden lignede til forveksling ... Vent!

Hun standsede brat.

Nej!

Hun gjorde omkring og spurtede i vølvefart tilbage ad stien.

Da hun var kommet et stykke væk, så hun sig over skulderen. Der var ikke længere nogen på stien. Hun standsede. Var det noget, hun havde bildt sig ind?

“Hej, skat.”

Med en fart, som kun vølven kunne præstere, snurrede hun rundt.

“Inden du begynder at recitere Creedence, så slap af, jeg gør dig ikke noget, okay?” De irgrønne øjne glimtede skælmsk.

“Og det skal jeg bare stole på?” Emilie scannede hurtigt området for at sikre sig, at der ikke var nogen uskyldige i nærheden. De var alene. Heldigvis.

Jeg har holdt øje med dig hele vejen, min egen. Jeg kunne for længst have taget dig, hvis det havde været det.” Han lagde hovedet på skrå og tog et skridt nærmere. “Det er ikke det, jeg er her for.”

Hun veg instinktivt tilbage.

“Men solen er ikke gået ned endnu!”

Han så op på de tætte grå skyer og atter ned på hende.

“Nej, det er den sørme heller ikke.” Han tog endnu et skridt frem, og hun trådte et tilbage.

“Ved du, hvad der altid har fascineret mig ved dig?”

Hun stirrede skræmt op på ham. Han var faretruende tæt på, men hun kunne ikke røre sig nu, hvor hans blik havde fanget hendes.

“Det er, at jeg ikke kan lugte dig. Så jeg ved aldrig, hvad du tænker, før jeg kommer tættere på.” Han gik et langt skridt nærmere.

Hun sank besværet en klump. Endelig kom der kontakt til benene, og hun skyndte sig at trække sig baglæns.

“Men jeg kan høre dit lille hjerte slå. Hurtigt.” Han bed sig i læben og smilede, mens han tog endnu et skridt.

Hendes ryg ramte noget hårdt. For sent opdagede hun, at han havde lokket hende op ad et plankeværk. I to skridt var han helt henne ved hende.

“Og når jeg kommer helt tæt på dig, så kan jeg se, hvad du tænker i dine skønne lyseblå øjne.” Han betragtede hende med sit intense, dragende blik.

Hun bed tænderne sammen for ikke at give ham den tilfredshed at bekræfte ham i, hvor bange hun virkelig var. Pulsene dunkede under det halvmåneformede blege ar på halsen, der, hvor han havde bidt hende og næsten taget livet af hende. Mens hun stirrede ind i hans hypnotiserende øjne, blev hun mindet om den smerte, han havde påført hende, da hans dæmoniske tænder perforerede huden.

Hans ansigt kom helt tæt på hendes, idet han lænede sig op mod plankeværket.

“Det mest forunderlige ved dig er, at jeg ikke kan smage dig,” hviskede han og lod en finger glide ned over hendes kind. “Hverken dit blod eller dine safter.”

“Sebastian,” hviskede hun. “Nej.”

“Kan du huske vores første kys? Der bad du mig også om at lade være, men dit hjerte sagde noget andet, og det samme gjorde dine øjne.” Hans mund strejfede hendes tinding. “Ligesom nu.”

De fyldige læber var nu ret ud for hendes mund. Hun burde flygte, i det mindste trække sig, men hun kunne ikke røre en muskel.

Hendes krop forrådte hende og skreg, at hun skulle kaste sig om halsen på ham. Bare være fri én eneste gang mere.

Hun lukkede øjnene og følte et blidt tryk, da han forsigtigt mødte hendes læber med sine. Benene gav efter under hende. Nøjagtigt ligesom første gang greb Sebastian hende og trak hende ind til sig.

I et splitsekund hengav hun sig til hans kys, og hans tunge vikled sig om hendes.

Åh, hans kys. *Hans vidunderlige kys.*

Hun forsøgte at standse, men i stedet filtrerede fingrene sig ind i hans ravnensorte hår og trak ham helt tæt på.

Sebastian trak hendes ben op om sig og pressede hende op mod plankeværket. Hun stønnede, da han vred sit underliv mod hendes. Gennem det tynde træningstøj kunne hun mærke, han var hård. Hvor havde hun lyst til ham lige nu, lige her.

“Bare sig ja,” hviskede han, som læste han hendes tanker.

Hendes fornuft var for længst slået fra. Hun sansede kun ham.

“Åh, ja,” bad hun.

“Ja?” Han slap spørgende hendes læber.

“Ja,” nikkede hun.

På ny kastede han sig over hende, og hun tog krævende imod hans mund. Hans fingre søgte ned mellem hendes ben, og uden anstrengelse flåede han hul i det tynde stof.

Med ét var hans mund ved hendes hals, og hun vendte øjeblikkeligt tilbage til virkeligheden.

“Hvis jeg dør, så mister jeg mine evner,” skyndte hun sig at sige, inden han satte sine tænder i hende. “Jeg vil være ubrugelig for dig.”

Sebastian trykkede et blidt kys på hendes hals, hvorefter han så op på hende.

“Var det derfor, du ringede? For at fortælle mig, at du er ubruge-

lig?” Hans øjne havde fået et såret skær. “Tror du, jeg er her, fordi jeg vil udnytte dig?”

Emilie var ude af stand til at svare.

“Jeg savner dig, skat. Jeg kan ikke holde ud at leve uden dig.” Hans stemme var lav, insisterende.

Leve? Levede han? Han havde været meget levende sammen med hende. Han var uhyggelig levende nu. Hendes viljestyrke vaklede på ny.

“Vær sød ikke at kalde mig det,” lykkedes det hende at fremstamme.

“Hvorfor? Fordi *han* gør?” Sebastians pupiller udvidede sig, og en snert af den dæmon, han skjulte i sit indre, kom frem.

Hun bed tænderne sammen og forsøgte ikke at tirre ham yderligere. Han stivnede, og straks trak de sorte pupiller sig tilbage til deres menneskelige form.

“Har jeg jagtet dig siden sidst? Har jeg på nogen måder forsøgt at opsoge dig?” Han satte hende forsigtigt ned.

Hun rystede på hovedet.

“Fordi jeg elsker dig. Jeg venter på dig, venter på *du* kommer til mig. Jeg vil endda love dig at være en god dreng og aldrig røre en ko ... et menneske igen. Alt for dig.” Han smukke ansigt lyste op i et uimodståeligt charmerende smil. “Og du får lov til at leve så længe, du har lyst. Du bestemmer selv. Om jeg så skal lægge dig i graven, når du bliver gammel, det bestemmer du. Bare jeg er hos dig.” Han strejfede let hendes kind og strøg en tot hår væk fra hendes ansigt. “Forstår du ikke, hvor højt jeg elsker dig?”

Var dette endnu en af hans farlige lege? Et spil for at aflede hendes opmærksomhed?

“Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige,” hviskede hun tamt.

“Det forstår jeg godt. Jeg var alt for hård ved dig sidst.” Han så brødebetyngt ned i jorden. “Det er min skyld, det er endt sådan her. Jeg beder dig bare om at give mig en chance til. Lad mig være den mand, du forelskede dig i.”

Han bøjede sig ned og kyssede hende. På ny lod hun sig forføre, da han skilte hendes læber. Hans kys var om muligt endnu mere vidunderligt, end nogle af alle de andre havde været. Blidt, men fast og dominerende.

“Tænk over det,” hviskede han mod hendes læber. Så slap han hende og gik sin vej.

Da han forsvandt om hjørnet, dundrede virkeligheden ind over Emilie, og tårerne sprang frem. Hvad havde hun dog gjort? Hun tog sig til de brændende læber. Hvordan gjorde han det? Hvordan fik han alt andet til at forsvinde, når han var i nærheden? Hun havde jo næsten haft sex med ham. Hun havde haft lyst, havde bedt ham om det.

En bølge af kvalme skyllede ind over hende, da erkendelsen slog ned. Hun trak stadig vejret. Hun levede stadig. Han havde vitterlig ikke gjort hende noget.

Hurtigt tørrede hun sine øjne og løb hjem, fuldstændig i vildrede. Hun traskede ind på værelset og tog åndsfraværende tøjet af. Da hun hev det ene ben ud af bukserne, fik hun øje på hullet i skridtet. Hun tog det andet ben ud og holdt træningsbukserne frem foran sig.

Så tæt havde hun været på at have sex med Sebastian. Havde han ikke kysset hende på halsen, havde hun uden tvivl fuldført det.

Med et vredt skrig smed hun bukserne over i hjørnet og kastede sig ned på sengen.

Fuck! Fuck! Fuck!